

РЕШЕНИЕ

№ 1710

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Николай Димов Въззивно гражданско дело № 20221100511886 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК

С решение № 9027 от 08.08.2022 г., постановено по гр.дело № 26649/2021 г. на СРС, Г.О., 49 състав, е осъдено „Д.З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.„Княз *****, да заплати на ЗК „У.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „*****, със съдебен адрес: гр.София, ул.„*****, кантора № 3, чрез адв. М., на основание чл.411 от КЗ сумата от 696,52 лева, остатък от заплатено застрахователно обезщетение за отстраняване на вреди по л.а.„Фолксваген“, с рег. № *****, настъпили вследствие на ПТП на 30.07.2020 г. в гр. Пловдив, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане. С решението на съда е осъдено „Д.З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Княз *****, да заплати на ЗК „У.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.„Т*****, със съдебен адрес: гр.София, ул.„*****, кантора № 3, на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 630 лева - разноски по делото.

Срещу решението на СРС, Г.О., 49 с-в е постъпила въззивна жалба от „Д.З.“ АД, гр.София, подадена чрез юрк.Г.Р., с искане обжалваното решение да бъде отменено

изцяло и вместо това да бъде постановено друго, с което предявения осъдителен иск с правно основание чл.411 от КЗ, бъде отхвърлен изцяло, като неоснователен. В жалбата се излагат доводи, че решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалноправните разпоредби на закона и процесуалните правила. Претендира присъждане на направени разноски по делото.

Въззиваемата страна- ищец Застрахователна компания „У.“ АД, гр.София, чрез пълномощника си адв.Г. М. оспорва жалбата, по съображения подробно изложени в депозирания по делото писмен отговор по чл.263, ал.1 от ГПК. Моли жалбата като неоснователна да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение - потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направени разноски по делото.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и е допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Софийски градски съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата въззивна инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и **правилно**, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за основателност на предявения от ищеца Застрахователна компания „У.“ АД, гр.София, срещу ответника „Д.З.“ АД, гр.София, осъдителен иск с

правно основание чл.411 от КЗ. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на жалбоподателя във връзка с неговата правилност. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /чл.272 ГПК/. В обжалвания съдебен акт са изложени конкретни и ясни мотиви по отношение разкриване действителното правно положение между страните и разрешаването на правния спор. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства. Доводите в жалбата са общи, а по същество са изцяло неоснователни. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

Съдът приема за изцяло неоснователни изложените от ответника основни доводи във въззивната жалба за допуснати от първоинстанционният съд съществени процесуални нарушения при постановяване на обжалваното решение. От друга страна, съдът намира, че доводите в жалбата за допуснати процесуални нарушения от СРС са без значение към законосъобразността на обжалваното решение. Въззивната инстанция е такава по същество на спора, а не е контролно-отменителна, поради което ирелевантни са процесуални нарушения, които не водят до нищожност или недопустимост на обжалваното решение. Съдът приема, че доводите изложени в жалбата за допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд, биха били основание за допускане на изрично посочени от страната доказателства пред въззивната инстанция, в случай на направено искане за събирането им на основание чл.266 от ГПК. В случая доказателствени искания не са направени с въззивната жалба. С оглед на което доводите на ответника за допуснати съществени процесуални нарушения от СРС, изложени в депозираната от него въззивна жалба се явяват неоснователни. Съдът приема, че в настоящия случай при постановяване на обжалваното първоинстанционно решение не е допуснато от първоинстанционният съд нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми.

Въззивният съд не споделя изложените от въззивника- ответник доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при събиране и ценене на доказателствения материал, довели и до нарушение на материалния закон, включително и досежно приетата по делото съдебно- автотехническа експертиза. Изготвената съдебно- автотехническа експертиза е подробна, детайлна и напълно обоснована, като вещото лице е отговорило на всичките му поставени въпроси, с оглед наличната по делото и проверената от него документация. С оглед на което правилно

първоинстанционният съд е кредитирал приетото по делото, като неоспорено от страните заключение на вещо лице по допуснатата съдебно-автотехническа експертиза при решаване спора по същество, доколкото същото е отговорило на всички релевантни въпроси от значение за предмета на делото.

Като неоснователни следва да се преценят и доводите изложени във въззивната жалба за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Противно на изложеното във въззивната жалба обжалваното решение е обосновано. Обжалваното решение е и правилно. Неоснователни са изложените доводи във въззивната жалба във връзка със събраните по делото доказателства и приетите за установи с тях обстоятелства от първата съдебна инстанция. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства.

На следващо място, съдът приема, че във въззивната жалба на ответника не са изложени конкретни доводи за неправилността на обжалваното решение /единствените фактически доводи в жалбата са свързани с допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на съдопроизводствените правила/. С оглед на това, при липсата на допуснато от районния съд нарушение на императивни материалноправни норми и при съобразяване на характера на производството по въззивно обжалване по действащия ГПК, представляващо ограничен въззив, при който за да се извърши проверка на правилността на решението, въззивникът следва да посочи в какво се изразява неправилността на първоинстанционния акт според него, въззивният съд няма правомощието да формира собствени изводи по съществото на спора, а с това и за правилността на съдебния акт, а следва да го потвърди в съответната част. Ако жалбата не съдържа конкретно указание за порочността на първоинстанционния съдебен акт, същата е допустима и подлежи на разглеждане, но въззивният съд не може да формира собствени изводи по съществото на спора и за правилността на първоинстанционното решение, а следва да го потвърди - чл.271 и чл.272 ГПК. Т.е въззивна жалба без изложени конкретни съображения за неправилност на първоинстанционното решение, макар и допустима, е неефективна, тъй като не позволява друга проверка, освен валидността и допустимостта на обжалвания акт. В процесния случай във въззивната жалба на ответника не са изложени конкретни доводи за неправилност на обжалваното решение, като изложените доводи, съдът намира, че не са съобразени с изразеното от СРС в диспозитива на обжалваното решение, като констатация относно спорното право.

В т.18 от ТР № 1 от 04.01.2001г. на ОСГК на ВКС, както и в редица решения на ВКС, постановени по реда на чл.290 от ГПК е прието, че със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото, изразено в диспозитива му като констатация относно спорното право. По силата на чл.236, ал.2 във връзка с ал.1, т.5 от ГПК, съдът

се произнася с решение /като редовен и надлежен съдебен акт/ по основателността респективно неоснователността на исковете, с които е сезиран, поради което и законодателят изисква решението да съдържа "какво постановява съдът по съществото на спора". Релевираните възражения на страните, било правоизключващи, правопроменящи или правоизменящи, заявени като защита срещу предявен иск, безусловно подлежат на обсъждане в мотивите на съдебния акт, които се излагат към решението и съответно имплицитно се съдържат в диспозитива на решението по същество, доколкото тяхната основателност може да обуслови краен извод за несъществуването, липса или погасяване на конкретно защитимото материалното право, или за неговата трансформация от гледна точка на изискуемост, ликвидност. Безалтернативен е изводът, че със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото, изразено в диспозитива му като констатация относно спорното право, а изложеното в мотивите - само по изключение досежно възраженията за право на задържане и прихващане/_чл.298, ал.4 от ГПК/. С Тълкувателно решение № 1/04.01.2001 г. на ОСГК на ВКС - т.18, което в тази си част не е изгубило значение при действието на приетия през 2007 г. и приложим към конкретното дело Граждански процесуален кодекс, е разрешен по задължителен за съдилищата начин въпросът за обжалваемостта на мотивите към съдебно решение. Според дадените указания, на обжалване подлежи самото решение /т. нар. диспозитив/, с което съдът се произнася със сила на пресъдено нещо относно съществуването на спорното материално право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото. Мотивите към решението, които съдържат констатации за доказателствени факти, юридически факти и преюдициални правоотношения, не са източник на правни последици и не са част от решението. Поради това те не могат да бъдат предмет на самостоятелно въззивно и касационно обжалване, отделно и независимо от решението по съществото на правния спор. В този смисъл са решение № 167/09.11.2010 г. по т.дело № 1012/2009 г. на ВКС, Т.К., II т.о., определение № 60521/28.09.2021 г. по т.дело № 1532/2020 г. на ВКС, Т.К., I т.о. и други.

При така изложените съображения и поради съвпадане на приетите от двете инстанции изводи, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а обжалваното с нея решение, включително и в частта на разноските, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК, в обжалваната част.

По отношение на разноските за въззивното производство.

С оглед изхода на спора на въззивника- ответник не се следват разноски за настоящата въззивна инстанция. На основание чл.273 от ГПК във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК на въззиваемата страна- ищец следва да се присъдят своевременно поисканите

разноски за въззивното производство, представляващи уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 360 лв., с включен ДДС за въззивната инстанция, съгласно приложено споразумение от 09.11.2022 г., фактура от 10.11.2022 г., платежно нареждане по банкова сметка и списък по чл.80 от ГПК.

Така мотивиран Софийски градски съд, Г.О., III-В с-в,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 9027 от 08.08.2022 г., постановено по гр.дело № 26649/2021 г. на СРС, Г.О., 49 състав.

ОСЪЖДА „Д.З.”АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.,„Княз *****, да заплати на Застрахователна компания „У.”АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „*****, на основание чл.78, ал.1 от ГПК във вр. с чл.273 от ГПК, сумата от 360 лв. / триста и шестдесет лева/, представляваща направените пред въззивната инстанция разноски / адвокатско възнаграждение/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по арг. на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____